

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΟΠΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός Απόφασης
936/2023

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τον Δικαστή Πρόεδρο Πρωτοδικών, που
ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου, και τη
Γραμματέα Αργυρώ Πάνου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 4 Απριλίου 2023 για να δικάσει την
υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑ΄ τοι και της ατοίκου
, οδού , με Α.Φ.Μ , η οποία παραστάθηκε δια της
πληρεξουσias δικηγόρου της Αριάδνης Νούκα

ΤΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία
Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και το διακριτικό τίτλ
, η οποία εδρεύει στc επί της οδοί και
με ΑΦΜ Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Πειραιά και με αρ. ΓΕΜΙ , όπως εκπροσωπείται
νόμιμα, αδειοδοτηθείσα από την Τράπεζα της Ελλάδος, σύμφωνα με τον νόμο 4354/2015,
δυνάμει της με αριθμό 220/1/13.03.2017 απόφασης της Επιτροπής Πιστωτικών και
Ασφαλιστικών Θεμάτων [υπ' αρ ΦΕΚ (τ. Β')], η οποία ενεργεί με την ιδιότητα της
μη δικαιούχου και μη υπόχρεου διαδίκου, διαχειρίστριας - δυνάμει της από 24-6-2019
σύμβασης διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων, περιληψη της οποίας καταχωρίστηκε
νόμιμα την 24-6-2019 στα βιβλία του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου
Αθηνών στον τόμο 10 με αύξ. αριθμό 187 και έλαβε αριθμό πρωτ. 153/24.6.2019 (άρθρο 10
παράγραφος 16 του ν. 3156/2003), όπως τροποποιήθηκε με την από 29-4-2020 νεότερη

συμφωνία, περίληψη της οποίας καταχωρίστηκε νόμιμα την 29-4-2020 στα βιβλία του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον τόμο 11 με αύξ. αριθμό 103 και έλαβε αριθμό πρωτ. 155/29.4.2020 (άρθρο 10 παράγραφος 16 του ν. 3156/2003) - των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρίας ειδικού σκοπού με την επωνυμία

), που
εδρεύει στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας (οδός
με αριθμό καταχώρισης στο μητρώο εταιρειών 649193, η οποία κατέστη ειδική διάδοχος στην
επίδικη έννομη σχέση, κατόπιν μεταβίβασης στο πλαίσιο πτλοποίησης απαιτήσεων από δάνεια
και πιστώσεις σύμφωνα με τις διατάξεις Ν. 3156/2003, της αρχικής δανείστριας ανώνυμης
τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ»
και το διακριτικό τίτλο (ΑΦΛ) ΔΟ' δυνάμει της
από 24-6-2019 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, περίληψη της οποίας
καταχωρίστηκε αυθημερόν στα δημόσια βιβλία του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000 του
Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο 10 με αύξ. αριθμό 186 και έλαβε αριθμό πρωτοκόλλου
153/24-6-2019 (άρθρο 10 παρ. 8 του ν. 3156/2003), η οποία παραστάθηκε δια του
πληρεξούσιου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Μπάκα.

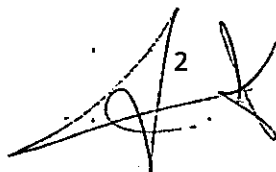
Η ανακόπτουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 23-11-2022 ανακοπή της που κατατέθηκε
στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αρ. κατ. δικ. 119.671/9.698/30-11-2022,
προσδιορίστηκε προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και
εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης με τη σειρά της από το πινάκιο στο ακροατήριο οι
διάδικοι εμφανίστηκαν, όπως αναφέρεται ανωτέρω, και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους
ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα
πρακτικά και τις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η ανακόπτουσα με την υπό κρίση ανακοπή της ζητεί για τους λόγους που
αναφέρονται σ' αυτήν να ακυρωθεί α) η από 13-9-2022 επιταγή προς εκτέλεση κάτωθι
αντιγράφου εκ του α' εκτελεστού απογράφου της υπ' αρ. 13.098/2013 διαταγής πληρωμής του
δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία επιτάχθηκε να καταβάλει στην
αρχική δανείστρια τράπεζα «Γ'», υπό την ιδιότητα της εγγυήτριας από
κοινού και εις ολόκληρον με την πρωτοφειλέτρια εταιρία με τον δ.τ

, καθώς και τους έτερους αναφερόμενους σε αυτήν συνεγγυητές το
ποσό των 250.000 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, για απαίτηση, η οποία προέρχεται από
σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό και β) η υπ' αρ. 2.235/21-10-2022
έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών
με την οποία κατασχέθηκαν αναγκαστικά τα αναλυτικά περιγραφόμενα
σε αυτήν ακίνητα, ήτοι η υπό στοιχ. ΣΤ2-Β αυτοτελής οριζόντια ιδιοκτησία - διαμέρισμα της
στάθμης 2 του α' ορόφου, η υπό στοιχ. Υ-4 αυτοτελής οριζόντια ιδιοκτησία - αποθήκη του

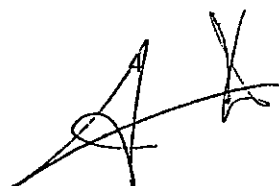
υπογείου τμήματος της στάθμης 2, η υπό στοιχ. Υ-5 αυτοτελής οριζόντια ιδιοκτησία – αποθήκη του υπογείου τμήματος της στάθμης 2 και η υπό στοιχ. Ρ-12 αυτοτελής οριζόντια ιδιοκτησία – θέση στάθμευσης του υπογείου τμήματος της στάθμης 2 μιας πολυκατοικίας κείμενης στη , επί της οδοί τρόκειται δε να εκτεθούν στις 26-5-2023 σε δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό διενεργούμενο με ηλεκτρονικά μέσα ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών . Τέλος ζητεί να επιβληθούν τα δικαστικά της έξοδα εις βάρος της καθ' ης.

Με το ως άνω περιεχόμενο η υπό κρίση ανακοπή αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (933 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (591, 614, 937 παρ. 3 ΚΠολΔ), έχει ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα εντός της τασσόμενης από το άρθρο 934 παρ. 1 περ. α' ΚΠολΔ 45ήμερης προθεσμίας από την ημέρα της κατάσχεσης, δεδομένου ότι η κατάσχεση επιβλήθηκε στις 21-10-2022 και η υπό κρίση ανακοπή ασκήθηκε στις 30-11-2022 (βλ. την υπ' αρ. 6.105/30-11-2022 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Χαράλαμπου Πασομένου). Είναι παραδεκτή και νόμιμη ως προς τα αιτήματά της ερειδόμενη στα άρθρα 176, 924, 933, 992 επ. ΚΠολΔ, θα πρέπει συνεπώς να εξεταστεί περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

1. Επειδή με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 του ν. 3156/2003 "Ομολογιακά δάνεια, Τιτλοποίηση απαιτήσεων από ακίνητα κλπ.", προβλέφθηκε η δυνατότητα μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων, συμπεριλαμβανομένων (αλλά όχι μόνον) απαιτήσεων από τραπεζικά δάνεια και πιστώσεις πάσης φύσεως, λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ του μεταβιβάζοντος και του αποκτώντος, σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής, η εξόφληση των οποίων πράγματοποιείται: α) από το προϊόν είσπραξης των επιχειρηματικών απαιτήσεων που μεταβιβάζονται ή β) από δάνεια, πιστώσεις ή συμβάσεις παραγωγών χρηματοοικονομικών μέσων. Ως «ιδιωτική τοποθέτηση» θεωρείται η διάθεση των ομολογιών σε περιορισμένο κύκλο προσώπων, που δεν μπορεί να υπερβαίνει τα εκατόν πενήντα «Μεταβιβάζων», κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, μπορεί να είναι έμπορος με εγκατάσταση στην Ελλάδα και «αποκτών» μόνο νομικό πρόσωπο - ανώνυμη εταιρία - με σκοπό την απόκτηση και την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (Εταιρία Ειδικού Σκοπού, σύμφωνα με την ορολογία που έχει επικρατήσει διεθνώς). Η εταιρία καταβάλλει το τίμημα και «τιτλοποιεί» τις απαιτήσεις εκδίδοντας αξιόγραφα, «ομολογίες», ονομαστικής αξίας τουλάχιστον 100.000 € η κάθε μία (παρ. 5). Στην πιο απλή μορφή της, η τιτλοποίηση συνίσταται στην εκχώρηση (μεταβίβαση λόγω πώλησεως) απαιτήσεων από έναν ή περισσότερους τομείς δραστηριότητας μιας εταιρίας προς μια άλλη εταιρία, η οποία έχει ως ειδικό σκοπό την αγορά των εν λόγω απαιτήσεων έναντι τιμήματος. Το τίμημα καταβάλλεται από το προϊόν της διάθεσης σε επενδυτές ομολογιών, στο πλαίσιο ομολογιακού δανείου, το οποίο η λήπτρια εταιρία εκδίδει για το σκοπό αυτό και το διαθέτει σε τρίτους (επενδυτές) και στη συνέχεια με το αντίτιμο των ομολογιών εξοφλεί το τίμημα της αγοράς. Η πώληση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 513 επ. του ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των

άρθρων 455 επ. του ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του νόμου αυτού (παρ. 6). Η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων καταχωρίζεται σε περιλήψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 2844/2000 (παρ. 8). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης, σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο, επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης και η μεταβίβαση αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την εταιρεία ειδικού σκοπού στον οφειλέτη (παρ. 9). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 8 του ίδιου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παρ. 1. Ακόμη, ο ως άνω νόμος προβλέπει ότι επί μιας τέτοιας μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων είναι δυνατό να ανατεθεί, με σύμβαση που συνάπτεται εγγράφως και σημειώνεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 (παρ. 16), η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα που παρέχει νομίμως υπηρεσίες, σύμφωνα με το σκοπό του, στον Ευρωπαϊκό Χώρο, στον μεταβιβάζοντα ή και σε τρίτο, εφόσον ο τελευταίος είτε είναι εγγυητής των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων είτε ήταν επιφορτισμένος με τη διαχείριση ή την είσπραξη των απαιτήσεων πριν τη μεταβίβασή τους στον αποκτώντα. Αν η εταιρεία ειδικού σκοπού (απόκτησης) δεν εδρεύει στην Ελλάδα και οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις κατά καταναλωτών πληρωτέες στην Ελλάδα, τα πρόσωπα στα οποία ανατίθεται η διαχείριση πρέπει να έχουν εγκατάσταση στην Ελλάδα. Σε περίπτωση υποκατάστασης του διαχειριστή, ο υποκατάστατος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον διαχειριστή (παρ. 14).

Εξάλλου, με τον ν. 4354/2015 "Διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων κλπ.", εισήχθησαν στην ελληνική έννομη τάξη δύο διακριτά εταιρικά σχήματα οι «εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις» (ΕΑΑΔΠ) και οι «εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις» (ΕΔΑΔΠ), οι οποίες δραστηριοποιούνται υπό την εποπτεία της Τράπεζας της Ελλάδος, ενώ προβλέπονται δύο νέα συμβατικά μορφώματα, η σύμβαση πώλησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Αμφότερα τα συμβατικά μορφώματα υπόκεινται σε σοβαρούς περιορισμούς, ως προς τον τύπο, τα πρόσωπα που δικαιούνται να συμβληθούν και το περιεχόμενό τους, που προβλέπονται από τις διατάξεις των άρθρων 1 έως 3 του άνω ν. 4354/2015. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' του ν. 4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 4643/2019, η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια, που έχουν χορηγήσει ή χορηγούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα μπορεί να λάβει χώρα μόνο λόγω πώλησης, δυνάμει σχετικής έγγραφης συμφωνίας, σύμφωνα και με τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 3, αποκλειστικά προς αα) Ανώνυμες εταιρίες που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, εδρεύουν στην Ελλάδα και καταχωρίζονται στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (ΓΕΜΗ), ββ) Εταιρίες που έχουν έδρα στον Ευρωπαϊκό Χώρο, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και γγ)

Εταιρίες που έχουν έδρα σε τρίτες χώρες, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη διατάξεων της ενωσιακής νομοθεσίας, οι οποίες έχουν διακριτική ευχέρεια να εγκαθίστανται στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος, υπό την προϋπόθεση ότι η έδρα τους δεν βρίσκεται σε κράτος που έχει προνομιακό φορολογικό καθεστώς ή σε μη συνεργάσιμο κράτος. Η πώληση και μεταβίβαση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων και πιστώσεων, που έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του ν. 4354/2015, και μπορεί να γίνει μόνον προς αδειοδοτημένη ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) (ή ανάλογη αλλοδαπή εταιρεία που έχει εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα, με τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' περ. ββ και γγ Ν.4354/2015) και διέπονται (όπως και στις περιπτώσεις της μεταβίβασης απαιτήσεων με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του Ν. 3156/2003 για την τιτλοποίηση απαιτήσεων), η μεν πώληση από τις διατάξεις του άρθρου 513 επ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. ΑΚ (άρθρο 3 παρ. 1). Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 περ. γ του ν. 4354/2015, η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή, μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων, που αδειοδοτείται και εποπτεύεται από την Τράπεζα της Ελλάδος, τα δε δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες, λόγω πώλησης, απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παραγράφου αυτής. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους. Οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις. Το άρθρο 2 ν. 4354/2015 ορίζει ότι η διαχείριση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή/και πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί ή χορηγούνται από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα δύναται να ανατίθεται στις ΑΕΔΑΔΠ που προβλέπονται στο άρθρο 1 παρ. 1 περ. α του ιδίου νόμου. Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 2 του ν. 4354/2015, η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων προς τις ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις) υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπου και περιλαμβάνει, κατ' ελάχιστο περιεχόμενο, τα ακόλουθα (α) τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης, (β) τις πράξεις της διαχείρισης, οι οποίες μπορεί να συνίστανται ιδίως στη νομική και λογιστική παρακολούθηση, την είσπραξη, τη διενέργεια διαπραγματεύσεων με τους οφειλέτες των προς διαχείριση απαιτήσεων και τη σύναψη συμβάσεων συμβιβασμού κατά την έννοια των άρθρων 871 - 872 ΑΚ ή ρύθμισης και διακανονισμού οφειλών σύμφωνα με τον Κώδικα Δεοντολογίας, όπως έχει θεσπισθεί με την υπ' αριθμ. 116/25.8.2014 απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 4224/2013 και (γ) την καταβλητέα αμοιβή διαχείρισης, η οποία σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να μετακυλίεται στον υπόχρεο καταβολής της απαίτησης. Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του άνω νόμου 4354/2015, οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό

διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπρωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014 (Α` 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης. Η προβλεπόμενη από το άρθρο 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015 εξαιρετική νομιμοποίηση της εταιρείας διαχείρισης ως μη δικαιούχου διαδίκου, διευκολύνει τις εταιρίες απόκτησης, οι οποίες συνήθως έχουν έδρα στην αλλοδαπή, καθώς απαλλάσσονται από το βάρος της διαχείρισης των απαιτήσεων αυτών και της επιμέλειας της δικαστικής επιδίωξής τους, αφού αυτή ασκείται αποκλειστικά από τις εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων (άρθρο 1 στοιχ. γ` ν. 4354/2015), χωρίς να βλάπτει τα ουσιαστικά δικαιώματα των δανειοληπτών - καταναλωτών, οι οποίοι ασκούν τα δικαιώματά τους ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων κατά εταιρειών, οι οποίες έχουν λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος, που έχει δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και οι οποίες εδρεύουν στην Ελλάδα και λειτουργούν εντός ενός συγκεκριμένου αυστηρού νομικού καθεστώτος επισπευόμενες από την Τράπεζα της Ελλάδος.

Από τη σύγκριση των προπαρατιθέμενων διατάξεων προκύπτει ότι αμφότεροι οι ως άνω νόμοι 3156/2003 και 4354/2015 έχουν παραπλήσιο αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής καθώς και οι δύο καθορίζουν τις προϋποθέσεις για την μεταβίβαση - πώληση των απαιτήσεων (ειδικά δε στην περίπτωση του ν. 4354/2015 των τραπεζικών) από τους φορείς τους προς τρίτους, με τη διαφοροποίηση ότι στην περίπτωση του ν. 3156/2003, μετά την πώληση ακολουθεί το στάδιο τη έκδοσης ομολογίων (της τιτλοποίησης) και ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη των απαιτήσεων αυτών από εταιρίες διαχείρισης. Ωστόσο ο ν. 4354/2015 περιέχει πληρέστερο ρυθμιστικό πλαίσιο για το καθεστώς λειτουργίας των εταιριών διαχείρισης, τόσο στο πεδίο του ουσιαστικού, όσο και στο πεδίο του δικονομικού δικαίου. Όπως προεκτέθηκε, στην περίπτωση της μεταβίβασης απαιτήσεων με σκοπό την τιτλοποίηση σύμφωνα με το ν. 3156/2003, στο άρθρο 10 παρ. 14 αυτού ορίζεται ότι η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των τιτλοποιημένων απαιτήσεων μπορεί να ανατίθεται συμβατικά σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα, στον ίδιο τον μεταβιβάζοντα ή σε τρίτο - εγγυητή με τις προϋποθέσεις που ειδικότερα ορίζονται σ' αυτή. Με τη διάταξη αυτή δεν παρέχεται ρητά στην εταιρία διαχείρισης, η οποία συμβαλλόμενη με την εταιρία απόκτησης, αποκτά κατά το ουσιαστικό δίκαιο την εξουσία είσπραξης αλλότριας απαίτησης (της απαίτησης της εταιρίας απόκτησης), και η δικονομική εξουσία να εγείρει αγωγή και κάθε άλλο ένδικο βοήθημα για την είσπραξή της, με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, αιτούμενη έννομη προστασία στο όνομά της, όπως ρητά προβλέπεται τούτο για τις εταιρίες διαχείρισης στην προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015, δυνάμει της οποίας ο νομοθέτης εξόπλισε τις εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων, στις οποίες ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων, με βάση το νόμο αυτό, και με τη δικονομική εξουσία να ενεργούν, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, στο όνομά τους, το σύνολο των αναγκαίων δικαστικών, αλλά και εξώδικων ενεργειών, προς είσπραξη των υπό την διαχείρισή τους απαιτήσεων. Ωστόσο, οι εταιρίες διαχείρισης που προβλέπονται στο άρθρο 2 ν. 4354/2015 υπάγονται σε μια ευρύτερη κατηγορία εταιριών διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, όπως είναι και εκείνες του ν. 3156/2003. Ως εκ τούτου η διαφορετική αντιμετώπιση

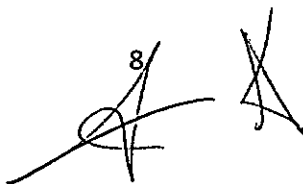
των εταιριών διαχείρισης του ν. 3156/2003 από εκείνες του ν. 4354/2015 θα έχει ως συνέπεια λογική ανακολουθία στο εσωτερικό σύστημα του νόμου. Αυτό, άλλωστε, συνάγεται και από τη συστηματική ερμηνεία των ως άνω κανόνων δικαίου, οι οποίοι παρουσιάζουν νοηματική και λειτουργική συνοχή μεταξύ τους, αφού και οι δύο ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη απαιτήσεων τρίτων. Επιπλέον στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 δ' του ν. 4354/2015 ορίζεται ότι οι διατάξεις του δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του ν. 3156/2003, ενώ και στην αιτιολογική έκθεση αυτού σημειώνεται ότι «παρέχονται στα πιστωτικά ιδρύματα τα θεσμικά εργαλεία αξιοποίησης του χαρτοφυλακίου τους, καθώς θα έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν είτε την εφαρμογή του νόμου περί πτώχευσης απαιτήσεων (ν. 3156/2003) είτε το θεσμικό πλαίσιο που προκρίνεται με το ν. 4354/2015». Κατόπιν των ανωτέρω καθίσταται σαφές ότι οι ανωτέρω δύο νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τέτοιό τρόπο, ώστε να βρίσκονται σε αρμονία μεταξύ τους, ανεξαρτήτως αν η απόκτηση των απαιτήσεων από τις εταιρείες ειδικού σκοπού έγινε με τη διαδικασία της πτώχευσης και εκχώρησης βάσει του ν. 3156/2003 ή με τη διαδικασία της πώλησης βάσει του ν. 4354/2015. Επομένως επιβάλλεται μια ενιαία εφαρμογή του άρθρου 2 ν. 4354/2015, τόσο στις περιπτώσεις που η διαχείριση των απαιτήσεων έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 14 του ν. 3156/2003, όσο και όταν έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του ν. 4354/2015, αφού έτσι εξυπηρετείται ο νομοθετικός σκοπός της διευκόλυνσης της διαχείρισης των απαιτήσεων και επιλύεται κατά τρόπο ενιαίο το ζήτημα της δικονομικής υπόστασης των εταιριών διαχείρισης απαιτήσεων, επιτυγχάνοντας έτσι την αρμονική ένταξη του ερμηνευόμενου ν. 3154/2003 στο σύστημα, χωρίς η προσέγγιση αυτή να επηρεάζεται από τις διαφορετικές συνθήκες κάτω από τις οποίες θεσπίστηκαν τα ως άνω δύο νομοθετήματα. Διαφορετική αντιμετώπιση των εταιριών διαχείρισης των δύο νομοθετημάτων θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της ενότητας και ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδαφ. α' του Συντάγματος και επιβάλλει τη σαφήνεια και την προβλέψιμη εφαρμογή των εκάστοτε νομοθετικών ρυθμίσεων, η οποία πρέπει να τηρείται, ιδίως όταν πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν σοβαρές οικονομικές συνέπειες για τους ενδιαφερόμενους, όπως οι προαναφερόμενες διατάξεις (βλ. ΟΛΑΠ 1/2023, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ για το επί μέρους ζήτημα της εφαρμογής της παρ. 4 του άρθρου 2 ν. 4354/2015 σε περίπτωση μεταβίβασης δανειακής απαίτησης λόγω πτώχευσης).

II. Επειδή το άρθρο 159 ΑΚ ορίζει ότι «Δικαιοπραξία για την οποία δεν τηρήθηκε ο τύπος που απαιτεί ο νόμος, εφόσον δεν ορίζεται το αντίθετο, είναι άκυρη. Σε περίπτωση αμφιβολίας είναι επίσης άκυρη η δικαιοπραξία, αν δεν τηρήθηκε ο τύπος που είχαν καθορίσει τα μέρη. Αλλά η εκπλήρωση της δικαιοπραξίας με επίγνωση της έλλειψης του τύπου, θεραπεύει την έλλειψη αυτή». Από την εν λόγω διάταξη συνάγεται ότι η ακυρότητα από τη μη τήρηση του απαιτούμενου από το νόμο τύπου για δικαιοπραξία, που αποτελεί συστατικό στοιχείο της δικαιοπραξίας και αφορά το όλο περιεχόμενό της συνεπάγεται, αν δεν υπάρχει προς τούτο αντίθετη στο νόμο ρύθμιση, ακυρότητα της δικαιοπραξίας ανεξάρτητα αν αυτή απαγγέλλεται ρητά από τη διάταξη που διαγράφει τον τύπο της δικαιοπραξίας. Η ακυρότητα αυτή λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, αν έχουν προταθεί τα περιστατικά από

τα οποία προκύπτει ότι δεν τηρήθηκε ο νόμιμος συστατικός τύπος, μπορεί ωστόσο να την επικαλεστεί και όποιος έχει έννομο συμφέρον (Απ. Γεωργιάδης, Γενικές Αρχές, 3^η εκδ. παρ. 31 αρ. 35, Β. Βαθρακοκοίλης, ΕρΝομΑΚ τομ. Α σελ. 665, ΕφΑΘ 316/1994, ΕΛΛΔνη 36. 711). Θεραπεία αυτής αποκλείεται με την πάροδο του χρόνου ή με συμφωνία των μερών, προηγούμενη ή μεταγενέστερη, γιατί οι ως προς τον τύπο διατάξεις είναι δημόσιας τάξης και η ιδιωτική βούληση δεν μπορεί να αποκλείσει την εφαρμογή τους (3 ΑΚ). Η γνώση ή άγνοια από τα μέρη του επιβαλλόμενου από το νόμο τύπου είναι αδιάφορη, δηλαδή είναι χωρίς έννομη επιρροή ή γνώση του ενός και η καλή πίστη του άλλου ως προς τη συνέπεια της ακυρότητας καθώς και ο λόγος στον οποίον οφείλεται η μη τήρηση του τύπου, και ο λόγος θέσπισης της ακυρότητας. Τέλος η τήρηση του τύπου πρέπει να καλύπτει όλα τα ουσιώδη στοιχεία της δικαιοπραξίας και η πλήρωσή τους δεν μπορεί να γίνει με παραπομπή σε άτυπες συμφωνίες, παρά μόνον με παραπομπή σε άλλη πράξη που έχει περιβληθεί τον απαιτούμενο τύπο (π.χ. για το τίμημα πώλησης ακινήτου σε άλλο συμβολαιογραφικό έγγραφο), η οποία στην περίπτωση αυτή βρίσκεται σε ενότητα με την πρώτη πράξη (Β. Βαθρακοκοίλης, ΕρΝομΑΚ τομ. Α σελ. 665 επ.).

III. Επειδή σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 925 παρ. 1 ΚΠολΔ, ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος του δικαιούχου δεν μπορεί να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση πριν κοινοποιηθούν σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση η επιταγή και τα έγγραφα που τον νομιμοποιούν. Η υποχρέωση συγκοινοποίησης των νομιμοποιητικών εγγράφων από τον καθολικό ή ειδικό διάδοχο επιβάλλεται τόσο για την έναρξη, όσο και για τη συνέχιση της υπό του δικαιοπαρόχου αρχαμένης εκτέλεσης, είναι δε ανεξάρτητη και πρέπει να γίνεται ακόμα και όταν ο καθ' ου η εκτέλεση έλαβε από άλλού γνώση της διαδοχής. Ως νομιμοποιούντα το διάδοχο έγγραφα νοούνται τα αποδεικνύοντα τη διαδοχή και πρέπει να κοινοποιούνται είτε αυτά είναι δημόσια, είτε ιδιωτικά. Αυτά πρέπει να κοινοποιούνται ως πρωτότυπα επίσημα έγγραφα ή επικυρωμένα αντίγραφα, μη αρκούσης της απλής μνείας τούτων στην επιταγή. Απαιτείται δε, κατά κανόνα, η επίδοση ολοκληρωμένων των εγγράφων και όχι αποσπασμάτων. Ωστόσο, όταν η ειδική διαδοχή λαμβάνει χώρα βάσει σύμβασης που περιλαμβάνει εκτενή και πολυσέλιδα παραρτήματα, όπως συμβαίνει και επί μεταβίβασης, λόγω πώλησης, από τραπεζικό ίδρυμα δανειακής απαίτησης προς εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις («ΕΑΑΔ.Π.») κατ' άρθρα 1 και 3 του ν. 4354/2015, η απαίτηση συγκοινοποίησης στον καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη, στο πλαίσιο της ρύθμισης του άρθρου 925 παρ. 1 ΚΠολΔ, ολόκληρων των παραρτημάτων των συμβάσεων μεταβίβασης, τα οποία κατά κανόνα αφορούν σε μεγάλο αριθμό οφειλετών, δεν συμπορεύεται με το πνεύμα της ρύθμισης του ανωτέρω άρθρου 925 παρ. 1 ΚΠολΔ, λαμβάνοντας υπ' όψη και ότι συνεπάγεται την κοινολόγηση στοιχείων που καταλαμβάνονται από το τραπεζικό απόρρητο αλλά και προσωπικών δεδομένων, επιπλέον δε είναι και ιδιαίτερος πολυτελής, εξόχως δαπανηρή και παρεμβάλλει σοβαρά εμπόδια, παρεμποδίζοντας την πρόσβαση των δανειστών αδικαιολογήτως στην εκτελεστική διαδικασία (έτσι και Ν. Κατηφόρης, ΕΠολΔ 2020 (4), σελ 432-435, βλ και προσκομιζόμενη ΜονΕφΠερ 574/2020, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Επομένως κατά συστατική ερμηνεία της ΚΠολΔ 925 παρ. 1 υπό το πρίσμα του κανόνα δικαίου που τίθεται στο άρθρο 453 παρ. 2 ΚΠολΔ, το οποίο ορίζει ότι «Αν πρόκειται να διεξαχθεί απόδειξη

8

με βιβλίο ή άλλο εκτενές έγγραφο που περιέχει περισσότερα θέματα τα οποία δεν έχουν συνάφεια με τη δίκη, μπορεί να υποβληθεί επικυρωμένο απόσπασμα που περιέχει τα μέρη του εγγράφου τα οποία έχουν συνάφεια με τη δίκη», πρέπει να γίνει δεκτό ότι για την κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ θεμελίωση της ενεργητικής νομιμοποίησης στην επίτευξη της αναγκαστικής εκτέλεσης αρκεί η κοινοποίηση επικυρωμένου αποσπάσματος εκ του παραρτήματος της σύμβασης πώλησης, που περιέχει το μέρος εκείνο που ενδιαφέρει τον καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη. Η λύση αυτή τελεί σε συμπόρευση και με τον κανόνα του άρθρου 116 παρ. 1 ΚΠολΔ αλλά και με το άρθρο 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος. Περαιτέρω στην περίπτωση της διαδοχής του δικαιούχου λόγω σύμβασης μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων τραπεζικών απαιτήσεων κατά τους ορισμούς των ν. 4354/2015 και 3156/2003, τα αποτελέσματα της μεταβίβασης επέρχονται αυτοδικαίως εκ του νόμου και χωρίς άλλη διατύπωση και έναντι τρίτων από την καταχώριση της κάθε σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του αρ. 3 του ν. 2844/2000, επομένως είναι προφανές ότι και η νομιμοποίηση της εταιρίας που αναλαμβάνει τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων αρχίζει ακριβώς από τότε. Άρα, τα έγγραφα, που πιστοποιούν τις ανωτέρω πράξεις και ολοκληρώνουν τη μεταβίβαση και την ανάθεση της διαχείρισης, είναι τα μόνα κρίσιμα και θα πρέπει να συγκοινοποιούνται στον οφειλέτη με την επιταγή. Όλα τα υπόλοιπα, όση σπουδαιότητα και σοβαρότητα αν παρουσιάζουν για τη διαδικασία της μεταβίβασης καθ' εαυτήν, δεν παύουν να αποτελούν στοιχεία, που αφορούν στις εσωτερικές σχέσεις των εταιρειών. Τα έγγραφα που νομιμοποιούν, συνεπώς, την εταιρία που ανέλαβε τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, είναι η καταχώριση σε περιληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία των συμβάσεων μεταβίβασης και ανάθεσης της διαχείρισης, σύμφωνα με το αρ. 3 του ν. 2844/2000, ήτοι η δημοσίευση του εντύπου που καθορίστηκε με την υπ' αριθμ. 161/337/2003 (ήδη ΥΑ 207/2020) απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης στο Ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, με το σχετικό απόσπασμα των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων απ' όπου θα φαίνεται η καταχώριση της μεταβίβασης της απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση. Η κοινοποίηση των εγγράφων αυτών είναι αρκετή και ανταποκρίνεται πλήρως στη νομοτυπική μορφή των εγγράφων που αξιώνει το άρθρο 925 παρ. 1 ΚΠολΔ (βλ. ΕφΘεσ 160/2022 αδημ., ΜονΕφΘεσ 177/2022; δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 574/2020 αδημ., ΕφΘεσ 1643/2019, αδημ., Π. Γιαννόπουλο, Η Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης - Κριτική επισκόπηση των ρυθμίσεων του Ν. 4354/2015 και de lege ferenda προτάσεις, Αρμ 2019/233 επ., Ν. Κατηφόρης σχόλιο κάτωθι ΜΠρΝαξ 57/2020, ΕΠολΔ 2020 σελ. 432 επ, αντίθετα Κ. Παπαχρήστου-Δημητράς, Η νομιμοποίηση των διαδίκων στην πολιτική δίκη εκδ. 2021 σελ. 137-140 με παραπομπές σε σύγχρονη νομολογία Πρωτοβάθμιων Δικαστηρίων, Γ. Αποστολάκης, Ζητήματα από την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων από τραπεζικά δάνεια ΕπΑΚ 2021 σελ. 703-704).

Στην προκειμένη περίπτωση η ανακόπτουσα με το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου ανακοπής την έρευνα του οποίου παραδεκτώς προτάσσει το Δικαστήριο, μη δεσμευόμενο από τη σειρά προτεραιότητας που επιλέγει η ανακόπτουσα (ΑΠ 696/2021, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), ισχυρίζεται ότι είναι άκυρη η από 24-6-2019 σύμβαση διαχείρισης, διότι δεν

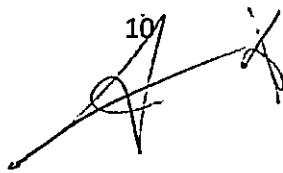
τηρήθηκε ο προβλεπόμενος στο άρθρο 2 παρ. 2 ν. 4354/2015 συστατικός τύπος ως προς το ελάχιστο περιεχόμενο της εν λόγω δικαιοπραξίας και ειδικότερα δεν αναφέρονται στην εν λόγω σύμβαση οι προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης. Ότι εξ αιτίας της ακυρότητας αυτής είναι άκυρες οι ανακοπιτόμενες πράξεις αναγκαστικής εκτέλεσης, διότι από τα έγγραφα που της συγκοινοποιήθηκαν κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ δεν αποδεικνυόταν η ενεργητική νομιμοποίηση της καθ' ης ΑΕΔΑΔ.Π. να επισπεύσει εναντίον της αναγκαστική εκτέλεση.

Με το ως άνω περιεχόμενο ο υπό κρίση λόγος ανακοπής είναι επαρκώς ορισμένος και νόμιμος ερειδόμενος στα άρθρα 158, 159 ΑΚ, 2 παρ. 2 ν. 4354/2015, 925 ΚΠολΔ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Επειδή από όλα τα έγγραφα που προσκομίζονται με επίκληση από τους διαδίκους, τα οποία λαμβάνονται υπ' όψη, έστω και αν δεν πληρούν τους όρους του νόμου (συμπληρωματικά στην τελευταία αυτή περίπτωση), είτε για να ληφθούν υπόψη ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για να χρησιμεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια, αποδεικνύονται τα εξής πραγματικά περιστατικά: Με την υπ' αρ. 13.098/2013 διαταγή πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών η ανακόπτουσα υποχρεώθηκε να καταβάλει στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία [redacted] υπό την ιδιότητα της εγγυήτριας, από κοινού και εις ολόκληρον με την πιστούχο πρωτοφειλετρία εταιρία με τον δ. [redacted], καθώς και τους έτερους αναφερόμενους στην ως άνω διαταγή πληρωμής συνεγγυητές, το ποσό των 250.000 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, για απαίτηση, η οποία προέρχεται από την υπ' αρ. 938/2001 σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, όπως τροποποιήθηκε με τις από 25-11-2003, 29-4-2004 και 6-12-2004 τροποποιητικές πράξεις. Περαιτέρω αποδεικνύεται ότι δυνάμει της από 24-6-2019 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, περιληψη της οποίας καταχωρίστηκε αυθημερόν στα δημόσια βιβλία του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο 10 με αύξ. αριθμό 186 και έλαβε αριθμό πρωτοκόλλου 152/24-6-2019 (άρθρο 10 παρ. 8 του ν. 3156/2003), η ένδικη απαίτηση μεταβιβάστηκε, στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις σύμφωνα με τις διατάξεις ν. 3156/2003, από την αρχική δανείστρια τράπεζα με την επωνυμία [redacted] στην αλλοδαπή εταιρία με την επωνυμία [redacted].

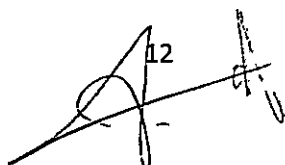
Ακόμη αποδεικνύεται ότι στις 23-9-2022 η καθ' ης επέδωσε στην ανακόπτουσα την από 13-9-2022 επιταγή προς εκτέλεση, με την οποία την επέταξε να της καταβάλει υπό την ιδιότητα της διαχειρίστριας των απαιτήσεων της προαναφερόμενης αλλοδαπής εταιρίας, νέας δικαιούχου της ένδικης απαίτησης, το ποσό των 250.000 ευρώ πλέον τόκων και εξόδων, ενώ ακολούθως βάσει της ως άνω επιταγής προς εκτέλεση επέβαλε αναγκαστική κατάσχεση των αναλυτικά περιγραφόμενων στην υπ' αρ. 2.235/21-10-2022 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών [redacted] ακινήτων, ήτοι της υπό στοιχ. ΣΤ2-Β αυτοτελούς οριζόντιας ιδιοκτησίας – διαμερίσματος της στάθμης 2 του α' ορόφου, της υπό στοιχ. Υ-4 αυτοτελούς οριζόντιας ιδιοκτησίας – αποθήκης του υπογείου τμήματος της στάθμης 2, της υπό στοιχ. Υ-5 αυτοτελούς οριζόντιας ιδιοκτησίας – αποθήκης του υπογείου τμήματος της στάθμης 2 και της υπό στοιχ. Ρ-12 αυτοτελούς οριζόντιας

10

ιδιοκτησίας – θέσης στάθμευσης του υπογείου τμήματος της στάθμης 2 μιας πολυκατοικίας κείμενης στ επί της οδς ποίες πρόκειται να εκτεθούν στις 26-5-2023 σε δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό διενεργούμενο με ηλεκτρονικά μέσα ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών Προκειμένου η καθ' ης να επισπεύσει αναγκαστική εκτέλεση συγκοινοποίησε στην ανακόπτουσα, κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ, μεταξύ άλλων, α) την υπ' αρ. 152/24-6-2019 περίληψη της από 24-6-2019 σύμβασης πώλησης, νόμιμα καταχωρισθείσα στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο 10 με αύξ. αριθμό 186, β) την υπ' αρ. 153/24-6-2019 περίληψη της από 24-6-2019 σύμβασης διαχείρισης, νόμιμα καταχωρισθείσα στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο 10 με αύξ. αριθμό 187, όπως ισχύει μετά την μεταβολή που επήλθε στις 29-4-2020 στο πρόσωπο της διαχειρίστριας, η οποία καταχωρίστηκε νόμιμα στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο 11 με αύξ. αριθμό 102 και έλαβε αριθμό πρωτοκόλλου 154/24-06-2019, γ) την υπ' αρ. 155/24-6-2019 περίληψη της από 24-6-2019 σύμβασης διαχείρισης, νόμιμα καταχωρισθείσα στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον Τόμο 11 με αύξ. αριθμό 103. Από τις εν λόγω περιλήψεις του δημοσιευθέντος ουσιώδους περιεχομένου της από 24-6-2019 σύμβασης διαχείρισης ευθέως αποδεικνύεται ότι δεν αναφέρονται στη σύμβαση διαχείρισης οι προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης, το οποίο θα έπρεπε να αναφέρεται στο χωρίο της περιλήψης «στ. λοιποί ουσιώδεις όροι», αν στη σύμβαση περιλαμβανόταν κατάλογος (βλ. σε αντίθεση, την από 24-6-2019 σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης, στην οποία επισυνάπτεται κατάλογος). Να σημειωθεί ότι η καθ' ης δεν προσκομίζει ανταποδεικτικά ακριβές αντίγραφο της πλήρους σύμβασης διαχείρισης. Περαιτέρω, η ως άνω παράλειψη συνιστά μη τήρηση του νόμιμου συστατικού τύπου ως προς το ουσιώδες ελάχιστο περιεχόμενο της από 24-6-2019 σύμβασης διαχείρισης, για την οποία τυγχάνει ευθείας εφαρμογής το άρθρο 2 ν. 4354/2015, η παρ. 2 του οποίου ορίζει ότι η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης προς τις Ε.Δ.Α.Δ.Π. (Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις) υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπου και περιλαμβάνει, κατ' ελάχιστο περιεχόμενο, (α) τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης, (β) τις πράξεις της διαχείρισης και γ) την καταβλητέα αμοιβή διαχείρισης. Ειδικότερα, να μεν η μεταβίβαση της ένδικης απαίτησης έλαβε χώρα λόγω τιτλοποίησης κατ' άρθρο 10 παρ. 1 ν. 3156/2003, και για τη διαχείριση αυτής τα μέρη επικαλέστηκαν την παρ. 14 του άρθρου 10 ν. 3156/2003, πλην όμως η καθ' ης είναι Α.Ε.Δ.Α.Δ.Π. που έχει συσταθεί με βάση τον ν. 4354/2015 και προκειμένου να έχει τη δικονομική δυνατότητα να επισπεύδει, όπως εν προκειμένω, αναγκαστική εκτέλεση, δυνάμει και κατ' επίκληση της παρ. 4 του άρθρου 2 ν. 4354/2015, απαιτείται να πληρούνται οι προϋποθέσεις ολόκληρου του άρθρου αυτού, συμπεριλαμβανομένης και της παρ. 2 του ίδιου άρθρου. Τούτο επιβάλλει η ασφάλεια δικαίου, που επιτάσσει, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην υπ' αρ. 1 μείζονα σκέψη της παρούσας, την ενιαία εφαρμογή του άρθρου 2 ν. 4354/2015, τόσο στις περιπτώσεις που η διαχείριση των απαιτήσεων έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 14 του ν. 3156/2003, όσο και όταν έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του ν. 4354/2015, αλλά και η ασφάλεια των

συναλλαγών, αφού ο δανειολήπτης πρέπει να γνωρίζει ανά πάσα στιγμή τόσο το πρόσωπο του δανειστή της απαίτησης, όσο και το πρόσωπο του εγκατεστημένου στην Ελλάδα διαχειριστή που δύναται να την εισπράξει, ακόμη και αναγκαστικά, πληροφορία εξ ίσου (ή και περισσότερο) σημαντική. Εξ άλλου ερμηνεία, κατά την οποία το άρθρο 2 παρ. 2 ν. 4354/2015 εφαρμόζεται μόνον στην περίπτωση αυτοτελούς ανάθεσης της διαχείρισης ανεξάρτητα δηλαδή από σύμβαση πώλησης, δεν μπορεί να υιοθετηθεί ως αντιβαίνουσα στο γράμμα του νόμου αλλά και στην τελεολογία της διάταξης. Κατ' αρχάς το άρθρο 2 ν. 4354/2015 εξειδικεύει το περιεχόμενο κάθε σύμβασης διαχείρισης, ανεξάρτητα από το αν έχει λάβει χώρα μεταβίβαση της δανειακής απαίτησης. Τούτο προκύπτει από το σαφές γράμμα της παρ. 1 του ίδιου άρθρου, στο οποίο αναφέρεται ότι «Στις εταιρίες της περίπτωσης α' της παρ. 1 του άρθρου 1 του παρόντος νόμου (δηλαδή στις ΑΕΔΑΔΠ.) δύναται να ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων...» και όχι «Στην περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 1...». Δηλαδή στην εισαγωγική αναφορά του άρθρου 2 εκτίθεται σαφώς ότι πρόκειται να ρυθμιστούν στις επόμενες παραγράφους του άρθρου αυτού - γενικώς - τα περί ανάθεσης της διαχείρισης σε ΑΕΔΑΔΠ. (αυτές μνημονεύονται - για πρώτη φορά - στην περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 1) και όχι ότι οι ρυθμίσεις του άρθρου αυτού αφορούν περιοριστικά μόνον στην «στην περίπτωση α' της παρ. 1 του άρθρου 1». Άλλωστε και στο σκεπτικό της ΟΛΑΠ 1/2023 αναφέρεται ότι «ο ν. 4354/2015 (σε αντίθεση με τον ν. 3156/2003) περιέχει πληρέστερο ρυθμιστικό πλαίσιο για το καθεστώς λειτουργίας των εταιριών διαχείρισης, τόσο στο πεδίο του ουσιαστικού, όσο και στο πεδίο του δικονομικού δικαίου». Το ρυθμιστικό αυτό πλαίσιο περιλαμβάνεται ως προς το περιεχόμενο της σύμβασης στο άρθρο 2 υπό τον τίτλο «συμβάσεις ανάθεσης της διαχείρισης». Επιπλέον η παρ. 4 του άρθρου 2 αναφέρεται σε κάθε περίπτωση ανάθεσης της διαχείρισης. Εξ άλλου ο λόγος για τον οποίο θεσπίζεται ελάχιστο περιεχόμενο της σύμβασης διαχείρισης, συνιστάμενος σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του νόμου, στην προστασία των μικρών δανειοληπτών, και επιβάλλεται στο πλαίσιο αυτό, ειδικότερα, η αναφορά, μεταξύ άλλων, των προς διαχείριση απαιτήσεων ισχύει προδηλώς για κάθε περίπτωση ανάθεσης της διαχείρισης, είτε συνοδεύεται από μεταβίβαση της απαίτησης είτε όχι. Πράγματι σε αμφότερες τις περιπτώσεις καταφάσκειται (δυνητικά τουλάχιστον) ανάγκη εξομίκευσης των προς διαχείριση απαιτήσεων, αφού ακόμη και στην περίπτωση της μεταβίβασης δανειακών απαιτήσεων, οπότε είναι υποχρεωτική η προηγούμενη σύναψη σύμβασης διαχείρισης, δεν απαγορεύεται η αλλαγή του προσώπου του διαχειριστή ως προς ορισμένες από τις ήδη αποκτηθείσες απαιτήσεις, ώστε εν τέλει από ένα σύνολο δανειακών απαιτήσεων που ανήκουν σε μια συγκεκριμένη ΑΕΔΑΔΠ., ορισμένες ανατίθενται προς διαχείριση στην εταιρία Α και ορισμένες στην εταιρία Β. Σε κάθε πάντως περίπτωση η ερμηνεία του νόμου δεν μπορεί να είναι συγκυριακή ή περιπτώσιολογική. Αλλά και ανεξάρτητα από τα παραπάνω η χρεία αναφοράς «του τυχόν σταδίου μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης» καταφάσκειται σε κάθε περίπτωση ανεξαιρέτως, δεδομένου ότι δεν αποτελεί υποχρεωτικό περιεχόμενο της σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης. Πρέπει στο σημείο αυτό να επισημανθεί, ότι όπως σαφώς αναφέρεται και στην αιτιολογική έκθεση του νόμου «Οι συμβάσεις ανάθεσης διαχείρισης υπόκεινται σε προληπτικό έλεγχο από την Τράπεζα της Ελλάδος πριν ισχύσουν. Σημειώνεται, ωστόσο, ότι ο εν λόγω έλεγχος δεν υποκαθιστά τη δικαστική κρίση». Κατόπιν των ανωτέρω, η από 24-6-2019 σύμβαση διαχείρισης πάσχει

απόλυτης ακυρότητας, με συνακόλουθο αποτέλεσμα η κοινοποίηση αυτή στην ανακόπτουσα, κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ, να μην είναι λυσιτελής και ικανή ώστε να αποδειχθεί η ενεργητική νομιμοποίηση της καθ' ης προς επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης.

Κατόπιν των ανωτέρω πρέπει κατ' αποδοχή του υπό κρίση λόγου ανακοπής να γίνει δεκτή η υπό κρίση ανακοπή και να ακυρωθεί η από 13-9-2022 επιταγή προς εκτέλεση κάτωθι αντιγράφου εκ του α' εκτελεστού απογράφου της υπ' αρ. 13.098/2013 διαταγής πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και η ερειδόμενη σε αυτήν υπ' αρ. 2.235/21-10-2022 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών

Τέλος πρέπει να επιβληθούν εις βάρος της καθ' ης λόγω της ήττας της τα δικαστικά έξοδα της ανακόπτουσας σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό (176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

- ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.
- ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή.
- ΑΚΥΡΩΝΕΙ την από 13-9-2022 επιταγή προς εκτέλεση κάτωθι αντιγράφου εκ του α' εκτελεστού απογράφου της υπ' αρ. 13.098/2013 διαταγής πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και την υπ' αρ. 2.235/21-10-2022 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών
- ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ εις βάρος της καθ' ης τα δικαστικά έξοδα της ανακόπτουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των εξακοσίων είκοσι (620) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, απόντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, στις 10-5-23

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

